

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Anthologia Sacra

Ex Probatissimis Vtrivsqve Linguæ patribus collecta, atque Octastichis
versibus comprehensa

Billy, Jacques de

Parisiis, M.D.LXXV.

Periculosam in salutis negotio dilationem esse. 101.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50828)

S A C R A

& mulier audax, nisi quod nobis,
 dum cœlestia demonstratur, spi-
 ritus quidem pauore se cōcutit,
 sed tamen spes pręsumit? Atq; e-
 tiam idem alio loco exponens vi-
 sionem quãdam Danielis, in qua
 angelus, vt eum ingenti illo, in
 quo versabatur, terrore liberaret,
 ad eum dixit, noli metuere, Cũ
 inquit plus quod timeamus a-
 gnoscimus, plus nobis de eo per
 internam gratiam infunditur,
 quod amemus.

*Eib. 12.
 cap. 21.*

Dan. 10.

Periculosam in salutis negotio
 dilationem esse.

IOI.

*C*rastina qui differt meliorem in tempora vitam,
 Quis rectè hunc dicat consuluisse sibi?
 An qui promisit veniam, si crimina plangas
 Crastina promisit tempora certa tibi?
 Qui piger est hodie superi ad mandata monarche,
 Ipsius obsequio cras minus aptus erit.
 Emporij tempus nunc est: si fluxerit illud,
 Postea iam nulli querere lucra licet.

SCHOLIA.

Crastina qui differt) Augustinus *Hom.*
 morali sensu hæc Apocalypsis *13. in A-*
 verba exponens, Vidi ex ore dra- *pocal.*
 conis, & ex ore bestiaë, & ex ore
 pseudoprophetaë, spiritus tres im-
 mûdos in modum ranarum, his
 verbis vtitur: Quando aliquis se
 conuertit ad Deum, & pœnitet
 fuisse superbû, adulterum, ebrio-
 sum, cupidum, qui ista peccata,
 quæ alius confitendo reliquit, i-
 mitatur, cogitans apud se, & di-
 cens, Facio quod volo, & postea,
 quomodo agit iste pœnitentiam,
 & ego ago, & subitò, dum ei su-
 peruenit vltimus dies, perit con-
 fessio, & restat damnatio, iste qui
 talis est, dum alios non ad bonû,
 sed ad malum vult imitari, in lu-
 to, vnde alius liberatus est, velut
 rana inuoluitur, & volutatur. His
 nimirum verbis ostendit vir gra-

uissimus eos, qui resipiscentiam suam differunt, incertissima quadam spe niti, dum longiorem semper vitam sibi pollicentur. Quæquidem innumeris hominibus sempiterni exitij causa fuit, quotidieque est, quemadmodum idem iis verbis alio loco testatur.

*De ver.
Domi.
Serm. 16.*

Nemo Deum timens, sub verbis eius non se corrigit, nisi qui putat quia plus habet viuere. Ipsa res est, quam solent dicere, cum dicunt, cras, cras, & subito ostium clauditur. Remansit foris cum voce coruina, quia non habuit gemitum columbinum. Cras, cras, corui vox. Ac rursus paulò post Noli timere diem vltimum tanquam furem, qui dormienti perfodiat parietem. Vigila & corrige te hodie. Prandium bonum longum nemo differt & vitam malam longam vis habere. Vtique si longa

A
erit,
erit, d
ducent
neglig
haber
proba
xorib
tum s
vita t
vt int
malu
pone
des c
inqu
rit t
ris?
ret al
fasti,
De n
dam
xeris
dabo
nefa

erit, melius bona erit. Si brevis erit, bene factum est vt bona produceretur. Sic autem homines negligunt vitam suam, vt nolint habere malam nisi ipsam. Hoc probat exemplo ducto à villis, vxoribus, aliisq; multis rebus. Actum subiungit: Quid te offendit vita tua, quam solam vis malam, vt inter omnia bona tua solus sis malus? Quinetiam alio loco exponens illud Scripture, Non tardes conuerti ad Dominum, ecce, inquit, indulgentię dator aperit tibi ostium. Quid moraris? Gaudere deberes, si aperiret aliquando pulsanti. Non pulsasti, & aperit: & foris remanes. De misericordiæ operibus quodam loco Scriptura dicit, Ne dixeris, Vade & reuertere, & cras dabo tibi, cùm possis cōtinuò benefacere. Audisti præceptū nō dif-

x iiii.

*De ver.
Domi.
serm. 59.*

Pro. 3.

S A C R A

Eccle. 30 ferendi vt in alium sis misericors: & differendo in te es crudelis. Non debes differre panem daturus, & differs indulgentiam accepturus? Si miserando alterum non differs, miserere & animæ tuæ placens Deo. Sed & Gregorius Nazian. Oratione quadam amplissimè hoc argumentum prosequitur, eosque acerrimè insectatur, qui in salutis negotio dilationibus vti solent, easque omnes rationes, quas illi socordiae suæ prætexunt, grauitè refellit, inter cætera hoc afferens, verustissimi hostis nostri hunc morè esse, vt præsens tempus semper sibi poscat, Deo futurum: sibi florem nostræ ætatis, Deo senectutem: sibi voluptates, Deo corpus effœtum, atque ad omnia inutile. Cui malo vt remedium afferat humanæ vitæ fragilitatem

*Orat. de
baptis.*

& incertitudinem nobis velut
 ob oculos ponit, illudque osten-
 dit, ea semel confecta & decursa,
 nullam iam procurandæ salutis
 copiam fore. Qua quidem in re
 similitudine ea vititur, quam in
 huius Carminis fine adhibui, nē-
 pe exacto nundinarum tempore
 nullam iam negotiandi facultatē
 esse. Ac propterea etiam atque e-
 tiam notanda est ac memoriæ
 mandanda hæc Augustini exhor-
 tatio: O homo qui desideras re-
 gnū Dei possidere, cur fecisti ma-
 lū? dū potes, emēda: dū tēpus ha-
 bes, clama ad omnipotentē Deū:
 dū datur spatium, luge dū licētia
 est, pœniteas: festina dū potes, dū
 anima versatur in corpore, dū ad-
 huc viuis, futurū remediū require
 tibi, priusquā te profūdo absor-
 beat pelagus, & priusquā te ma-
 lignus rapiat infernus, vbi nulla

*Ser. 40.
 de Sact.*

S A C R A

datur indulgentia, vbi nullus re-
greditur ad veniam, &c. Atque
huc facit tragica sanè ac formi-
dabilis historia, cuius Gregorius
Papa mentionem facit, vt osten-
dat quàm periculosum sit vitæ
emendationem nimiùm differre.
Erat, inquit, quidam vir nobilis
in Valeria prouincia, nomine
Chrisorius, vir valde idoneus, sed
tantum plenus vitiis, quantum
rebus, superbia tumidus, carnis
suæ voluptatibus subditus, in ac-
quirendis rebus auaritiæ facibus
accensus. Sed cùm tot malis Do-
minus finem imponere decreuis-
set (sicut à religioso quodam, qui
nunc superest, propinquo illius di-
dici) corporis læguore pressus est.
Qui ad extremum veniēs, ea ho-
ra, qua iam de corpore erat exitu-
rus, apertis oculis vidit tetros &
nigerrimos spiritus coram se

Hom.
12. in E-
wang. et
libr. 4.
Dialo.
cap. 38.

assistere, & vehementer imminere, ut ad inferni claustra se raperent. Cœpit tremere, pallefcere, sudare, & magnis vocibus inducias petere, filiũmque suum, nomine Maximũ, quem ipse iã monachus monachũ vidi, nimis & turbatis clamorib⁹ vocare, dicẽs, Maxime curre, Maxime curre, nunquam tibi aliquid mali feci: in fidem tuam me suscipe. turbatus mox Maximus affuit, lugens & perstrepens familia conuenit. Eos autem, quos ille insistentes sibi grauitè tolerabat, ipsi malignos spiritus videre non poterat, sed eorũm præsentiã in cõfusione, in pallore ac tremore illius videbant. Pauore autem tetra eorũm imaginis huc illucque verte batur in lectulo. Iacebat in sinistro latere, aspectum eorũm ferre non poterat.

S A C R A

Vertebatur ad parietem: ibi aderant. Cúmque constrictus nimis relaxari se iam posse desperaret, cœpit magnis vocibus clamare, dicens: Inducias vel vsque manè, inducias vel vsque manè. Sed cum hæc clamaret, in ipsis suis vocibus de habitaculo suæ carnis auulsus est. De quo nimirum constat, quia pro nobis ista, non pro se, viderit, vt eius visio nobis proficiat, quos adhuc diuina patientia lōganimitèr expectat. Nam illi tetros spiritus ante mortem vidisse, & inducias petiisse, quid profuit, qui easdem inducias, quas petiit, non accepit? Nos ergo, fratres charissimi, nunc sollicitè ista cogitemus: ne nobis in vacuum tempora pereant, & tunc quæramus ad bene agendum viuere, cùm iam compellimur de corpore exire.